

Méontologie - subjekt

Když budeme mluvit o „subjektu“ či „subjektech“, budeme mít vždy na mysli pravé události, které (s výjimkou těch nejnižších) musí svou integritu zakládat a udržovat díky svému subjektu (a jeho prostřednictvím), přičemž i sám tento subjekt si každá událost musí vytvářet a převářet všemi svými aktivitami (tedy i těmi, jejichž hlavních cílů je dosahováno v okolí subjektu, tedy vně subjektu). Tím se právě liší pravá událost od nepravých, že totiž je integrována zevnitř, tj. díky svému subjektu, zatímco nepravé události, i když nejsou vždycky pouhými hromadami, jsou integrovány ‚zvenčí‘ (neboť nemají svůj subjekt, i když k nim může náležet celá řada subjektů, ovšem vzájemně na sebe reagujících zvenčí). Toho je zřejmé, že integrita události jakožto subjektu nemůže být „nahlédnuta“ jen prezentně, nýbrž pouze časově, tj. jako událostné dění. Subjekt sám proto také nemůže být ani vnímán, ani pojat jako prezentní, a to i když se nutně pro každou prezentní situaci (pro každý právě aktuální moment událostného dění) stává nejen její jakoby součástí a složkou, ale dokonce jejím ustavitelem a garantem. V tom je ergo rozdíl mezi událostí a (jejím) subjektem, že událost není nikdy aktuální jakožto celek, kdežto subjekt je aktuální v každém prezentním okamžiku událostného dění.

(Písek, 151117-4.)